

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 305/2024
07.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП "Београд" из Београда, чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4519/2023 од 19.10.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4519/2023 од 19.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4519/2023 од 19.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 643/22 од од 28.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу, исплати износе, са законском затезном каматом, за период од марта 2019. године до октобра 2021. године, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду који се исплаћују у боновима, за период од априла 2019. године до октобра 2021. године, исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 38.778,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 4519/2023 од 19.10.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 643/22 од 28.02.2023. године. Ставом другим изреке,

одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу због неисплаћеног дела накнаде за трошкове исхране на раду у утуженом периоду. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен не одступа од судске праксе о праву запосленог на исплату "нето" износа новчане накнаде и заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права. Тужени у ревизији не указује на другачије одлуке судова у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 10.03.2022. године, а вредност предмета спора је 84.526,20 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**